

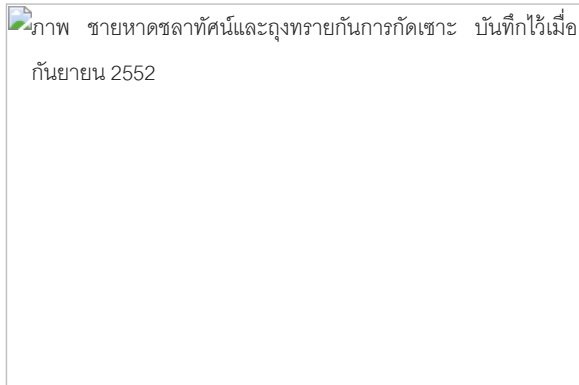
หน้าแรก

หัวข้อ: หาดขลาคัทศน์

เรากำลังรักษาหรือฆาตกรรมชายหาด!

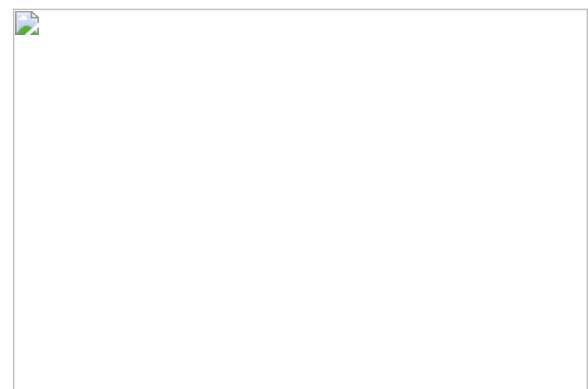

24 พฤศจิกายน, 2009 - 23:19 | โดย **suchana**

เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2552 ที่ผ่านมามีโอกาสเดินทางไปแถบถนนเก้าโค้ง ทอดยาวไปถึงชายหาดขลาคัทศน์ บริเวณแหลมสมิหลา จังหวัดสงขลา แนวต้นสนที่บางตาล เห็นกระสอบทราย กองหิน ล้อยางรถยนต์วางกองเรียงรายบนฟุตบาทถนน เห็นป้ายประกาศเตือนขนาดเขียนว่า “ระวังต้นสนล้มทับ” เดินลงไปสำรวจแนวชายหาดพบว่ามีการนำล้อยางรถยนต์เก่าที่ไม่ใช้งานมารี้อยางบริเวณแนวชายหาดและซ้อนทับด้วยกระสอบทราย ภาพที่เห็นไม่แน่ใจว่าเป็นประติมากรรมหรือนวัตกรรมที่เกิดจากความรู้ ภูมิปัญญาหรือเป็นการทดลองเทคโนโลยีใหม่กันแน่

คำถามที่เกิดขึ้นในหัวใจคือเรากำลังปฐมพยาบาลบาดแผลของชายหาด เพื่อปกป้องรักษาชายหาดไว้ให้ลูกหลานในอนาคต หรือเรากำลังวางยาเพื่อฆาตกรรมชายหาดให้ค่อยตายไป แล้วสุดท้ายก็ไม่ว่าใครเป็นฆาตกร เข้าใจความรู้สึกของการแก้ไขปัญหาโดยการเอาล้อยางรถยนต์มาวางเรียงรายบนชายหาดนั้นเฉพาะหน้า โดยมีเป้าหมายเพื่อชะลอความแรงของคลื่น ไม่ให้กัดเซาะชายหาดพังหรือป้องกันไม่ให้ต้นสนล้ม แต่ในความเป็นจริงเพียงแค่อ้อยางรถยนต์และกระสอบทรายไม่สามารถแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายหาดขลาคัทศน์ได้เลยได้ เพราะเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุเท่านั้น

โจทย์ใหญ่ที่ควรคิดในเวลานี้คือการพังทลายของชายหาดอะไรคือต้นตอของปัญหากันแน่? เพราะในเวลา
นี้คลื่นลมแรงและภาวะโลกร้อนกำลังตกเป็นจำเลย ของการพังทลายของชายหาด

คำถามคือชายหาดในวันนี้บาดเจ็บแสนสาหัสเกินกว่าเยียวยาแล้วจริงหรือ? หรือเรากำลังใช้วิธีการเยียวยาปฐมพยาบาลที่ผิดทิศผิดทางกันแน่ มีใครบ้างคนเคยพูดว่าชายหาดสงขลาตายแล้ว มีคนบางกลุ่มต้องการทำให้ตาย เพื่อให้ชายหาดหมดความสวยงามและหมดคุณค่าที่จะปกป้องรักษา เพื่อสร้างความชอบธรรมในการทำลายชายหาดด้วยการก่อสร้างท่าเทียบเรือลำเล็กสงขลาแห่งที่สองในอนาคต

ภาพชายคนหนึ่งกำลังนอนเอกเขนกพักผ่อนนุ่งกางเกงขาสั้นนอนกองทรายที่วางเรียงรายโอบอุ้มโคนต้นสน แทนที่เขาจะได้ทอดกายลงบนชายหาดที่ขาวสะอาด ได้สัมผัสกับเม็ดทรายที่ละเอียดเนียนนุ่ม เขากลับต้องนอนทอดกายบนกองทรายที่แข็งกระด้าง เราจะยังปล่อยให้การดูแลและแก้ปัญหาการกัดเซาะชายหาดพังเป็นหน้าที่ของผู้บริหารบ้านเมืองและกลุ่มผล

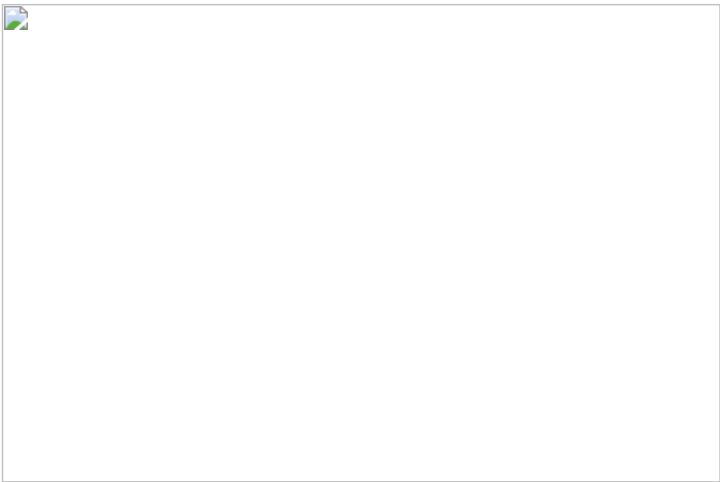
ประโยชน์ เป็นผู้ผูกขาดความคิดในการแก้ไขปัญหาคัดเซาะชายหาดเช่นนี้ต่อไป

ต้นตอของปัญหาคัดเซาะชายหาดที่แท้จริงเกิดจาก การสร้างสิ่งก่อสร้างรุกล้ำชายฝั่งทั้งหลายทั้งของท้องถิ่นและหน่วยงานภาครัฐส่วนกลาง โครงการสร้างเขื่อนกันทรายและเขื่อนกันคลื่น ของกรมเจ้าท่าปัจจุบันเปลี่ยนเป็นกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี เพื่อแก้ไขการตกตะกอนของทรายบริเวณร่องน้ำปากบางคลองสะกอมและปากบางคลองนาทับ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา เขื่อนบริเวณปากคลองสะกอมเป็นเขื่อนหินทิ้ง 2 ตัว ความยาวประมาณ 620 เมตรและสร้างเกาะกันกัดเซาะบริเวณด้านทิศเหนือของเขื่อนอีกจำนวน 4 ตัว

หลังจากการสร้างเขื่อนดังกล่าวปรากฏว่าไม่สามารถกันทรายได้จริง เพราะชาวบ้านในพื้นที่ตำบลสะกอมเล่าว่าทุกปีกรมเจ้าท่ายังต้องใช้เรือขุดลอกปากคลองเป็นประจำทุกปี และในปี2541 หลังจากการสร้างเขื่อนกันทรายกันคลื่นชายหาดสะกอมถูกน้ำทะเลกัดเซาะอย่างรุนแรงและพังทลายลง โดยในปีแรกชายฝั่งของบ้านบ่อโชนถูกกัดเซาะกว่า 10 เมตร ขณะนี้ถูกกัดเซาะลึกถึง 80 เมตร ระยะทางกว่า 3 กิโลเมตร วิธีเหล่านี้วิศวกรผู้ออกแบบเชื่อว่าแก้ไขปัญหายหาดพังได้ แต่ในความเป็นจริง ส่งผลให้เกิดการพังทลายอย่างรุนแรงของชายหาดตั้งแต่อำเภอเทพา ตำบลสะกอม ตำบลนาทับ บ้านบ่ออิฐ บ้านแก้วเสด็จเป็นระยะยาวตลอดแนวชายฝั่งทะเลอ่าวไทย ถนนบริเวณบ้านบ่ออิฐยังถูกคลื่นกัดเซาะทุกปีและในปีนี้ผู้สวน(กูโบร์)บ้านบ่ออิฐถูกคลื่นกัดเซาะจนพังทั้งที่มีแนวหินกันคลื่นตลอดแนวชายหาด

ปัจจุบันชาวบ้านในพื้นที่ตำบลสะกอมได้ยื่นฟ้องคดีต่อกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีและอธิบดีที่ศาลปกครองจังหวัดสงขลา ในความผิดเกี่ยวกับการกระทำละเมิด เพราะการสร้างเขื่อนกันทรายและคลื่นทำให้เกิดปัญหาคัดเซาะชายหาดเสียหายกระทบกับการทำมาหากิน

ความเชื่อว่าการเขื่อนกันทรายกันคลื่นเป็นต้นเหตุของปัญหาคัดเซาะชายหาดไม่ใช่การกล่าวอ้างลอยๆหรือเป็นการโยนความผิดให้ใคร เห็นได้จากงานศึกษาวิทยานิพนธ์ การเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งลุ่มน้ำปากบางของอาจารย์ปรารถนา ฤทธิ์พริ้ง ได้อ้างข้อมูลการศึกษาของกรมเจ้าท่าว่า “เมื่อเวลาผ่านไป 20 ปีจะมีการกัดเซาะชายฝั่งเกิดขึ้นทางทิศเหนือของตัวเขื่อนเป็นระยะประมาณ 18 กิโลเมตรจากเส้นชายฝั่ง” หรือแม้แต่รายงานผลการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามหนังสือร้องเรียนขอให้ตรวจสอบโครงการก่อสร้างเขื่อนริมทะเลท่าหลายชายหาดจังหวัดสงขลาระหว่างบ้านนาทับ อำเภอจะนะและบ้านบ่ออิฐ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา มีความเห็นว่าการกัดเซาะชายฝั่ง ต้นเหตุของปัญหา คือ การสร้างเขื่อนกันคลื่นกันทรายที่ยื่นออกไปในทะเลบริเวณปากคลองและปากแม่น้ำ ซึ่งก่อสร้างกรมการขนส่งทางน้ำฯทราบผลการศึกษาด้านหนึ่งจะเกิดทรายออก อีกด้านหนึ่งจะมีการกัดเซาะชายฝั่งขึ้นอยู่กับความยาวของเขื่อนกันคลื่นและกันทรายที่ยื่นออกไปในทะเล โดยเสนอมาตรการการแก้ไขปัญหา คือ “ให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี รื้อเขื่อนด้านทิศเหนือของคลองนาทับที่เป็นต้นเหตุของการกัดเซาะทั้งหมด และลดขนาดความยาวของเขื่อนด้านทิศใต้ให้มีขนาดที่เหมาะสม”และให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี”ยุติการสร้างเขื่อนป้องกันกัดเซาะชายฝั่งบริเวณที่มีการก่อสร้างเขื่อนกันทรายและบริเวณปากคลองและปากแม่น้ำ”

นี่คงเป็นคำตอบได้ว่าทำไมการแก้ปัญหายหาดแบบนี้มาถูกทางหรือไม่ บ่อยครั้งที่งานด้านวิศวกรรมมองแต่วัตถุและสิ่งก่อสร้าง แต่ไม่ถูกหลักและกฎของธรรมชาติ การแก้ไขปัญหายหาดธรรมชาติ เราต้องเข้าใจธรรมชาติของคลื่นด้วย นักสมุทรศาสตร์เคยบอกว่าคลื่นทะเลควรปล่อยให้มันซัดอย่างเป็นอิสระอย่าไปขวางกัน การที่คลื่นปะทะกับสิ่งก่อสร้างจะเพิ่มความแรงขึ้นและทำให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงในวงกว้างขึ้น เรายลองนึกไปถึงเหตุการณ์สึนามิคนรอดชีวิตจากคลื่นยักษ์เพราะป่าชายเลนที่เป็นปราการสำคัญในการปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของผู้คน วันนี้นั่งพิสูจนแล้วว่าหิน อิฐ ปูนไม่สามารถปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนตลอดแนวชายหาดได้

ที่สำคัญเราควรหยุดการโฆษณาชวนเชื่อว่าการพังทลายของชายหาดพังต้นเหตุมาจากคลื่นและโลกร้อน ส่งผลให้น้ำ

แท้จริงแล้วโลกกละหล่นน้ำทะเลสูงขึ้นทำให้คลื่นลมในทะเลสูงขึ้นและคลื่นลมแรง มนุษย์ควรหยุดโยนบาปให้ธรรมชาติ พอหรือยังกับการสร้างวาทกรรมทางวิชาการเหล่านี้เพื่อให้สังคมหลงเชื่ออย่างผิดๆ ถึงเวลาแล้วหรือยังที่นักวิชาการที่มีความรู้มีการศึกษาเหล่านี้จะพูดความจริงว่าที่ชายหาดพัง เป็นเพราะ**ฝีมือมนุษย์** จำเป็นต้องบอกความจริงและให้ความรู้ทางวิชาการที่ถูกต้องเพื่อสร้างการเรียนรู้และการรับรู้ของสังคมด้วยความรู้ที่ถูกต้องไม่ใช่ความรู้ที่ครอบงำหรือหมกหมิดซ่อนเร้นด้วยตัวเลขงบประมาณมหาศาลในโครงการต่างๆที่จะใช้เป็นมาตรการป้องกันชายหาดพัง ซึ่งเป็นทั้งการที่ผูกขาดแนวทางการแก้ไขปัญหาระดับที่ยังมีนักวิชาการที่มีความรู้ ที่สำคัญยังมีชุมชนที่อยู่ใกล้ติดกับชายหาดมาตลอดชีวิต สังคมความรู้ในการเฝ้ามอง เฝ้าสังเกตความเปลี่ยนแปลงไปของชายหาดจนเกิดเป็นภูมิปัญญา

ชาวบ้านที่อยู่กับทะเลมาชั่วชีวิตเล่าว่าสมดุลของชายฝั่งจะผันแปรตามฤดูกาล มีการกัดเซาะและคืนสภาพ ในช่วงฤดูมรสุมทรายชายหาดจะถูกหอบไปกองเป็นสันดอนได้น้ำ และน้ำกลับคืนมาในฤดูแล้งเป็นวัฏจักรเช่นนั้นน้ำมาอย่างต่อเนื่องทำให้ปัญหาการกัดเซาะที่เกิดขึ้นไม่รุนแรง ต่างจากเมื่อมีการสร้างเขื่อนกั้นทรายกันคลื่น **ดังนั้นสิ่งก่อสร้างล่องล้าทางน้ำไม่ว่าเขื่อนกั้นทรายและกันคลื่น ทำเทียบเรือน้ำลึก หรือการปลูกสร้างอาคารรุกล้ำลงไปทะเล คือต้นเหตุสำคัญของปัญหาการกัดเซาะชายหาดไม่ใช่คลื่นลมในทะเลหรือภาวะโลกร้อน** คนสงขลาคงไม่ลืมว่าหลังจากที่มีการสร้างทำเทียบเรือน้ำลึกที่สังครสงผลให้ธรรมชาติทรุดทรอยแล้วถูกกัดเซาะจากเนื้อที่ราว 80 ไร่ ปัจจุบันเหลือเนื้อที่ไม่เกิน 1 ไร่

ชายหาดขลาคัทศน์เป็นแค่ตัวอย่างหนึ่งของปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล ถึงเวลาแล้วหรือยังที่จะมีการทบทวนแนวทางการแก้ไขปัญหของชายหาด และหยุดสร้างสิ่งล่องล้าทางน้ำในรูปแบบต่างๆ เช่น เขื่อนกั้นทรายและคลื่น ทำเทียบเรือน้ำลึก และยกระดับการแก้ปัญหการพังทลายของชายหาดเป็นเรื่องราวของสาธารณะที่ประกอบด้วยนักวิชาการที่หลากหลายมุมมอง การมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง ประกอบกับหน่วยงานในการดูแลทรัพยากรชายหาดชายฝั่งไม่ใช่จากแนวคิดผูกขาดของผู้บริหารและนักเทคโนโลยีบางคนบางกลุ่มเท่านั้น การแก้ไขปัญหการกัดเซาะคงแก้ไขไม่ได้ด้วยหลักและความเชื่อทางด้านเทคนิควิศวกรรมศาสตร์เท่านั้น แต่ต้องอาศัยภูมิปัญญาของชาวบ้านและหลักของการเคารพและการเข้าใจธรรมชาติร่วมด้วย

เราควรใช้หลักอริยสัจสี่ในการมองปัญหาการกัดเซาะชายหาด ก่อนอื่นต้องหาต้นเหตุแห่งทุกขให้พบว่าอะไรคือต้นตอของปัญหาที่ทำให้เกิดทุกขในเวลาีนี้ เมื่อเจอต้นเหตุแล้วเรายอมรับกับต้นเหตุนั้นหรือไม่ จากนั้นใช้สติปัญญาพิจารณาพิจารณาแล้วหาทางออกจากปัญหา เราจึงจะพ้นทุกข์และสามารถรักษาชายหาดไว้ให้ลูกหลาน

หากปล่อยให้การแก้ไขปัญหการกัดเซาะชายหาดเป็นเรื่องของคนบางกลุ่มเช่นนี้ต่อไป ผลงานสุดท้ายที่จะทำเพื่อชายหาดคงไม่พ้นการจัดงานฌาปนกิจ แล้วเก็บเข้ากระตักของชายหาดไว้ในความทรงจำของผู้คนที่เคยพบเห็นความงดงามของชายหาดไว้ตลอดไป

บล็อกของ suchana 2 ความเห็น 0 Comments

Tags: กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ชายหาดพัง หาดขลาคัทศน์ เขื่อนกั้นทรายและคลื่น ชุมชน/สิ่งแวดล้อม

